

Vizsy Ferenc: A szeretet nagykövete – 2021 szeptember

KANDÁSZ ANDREA szociológus, bölcsészdoktor, szerkesztő, újságíró, riporter, producer, „Az Anyukák és az Utazás nagykövete”. Lenyűgöz a tudása, közvetlensége, sokszínűsége, mindenre kiterjedő figyelme, sodró lendülete, kedvessége. Amit csinál, az a Sorsok Bemutatásának Művészete. Az alkotó mindig több, mint az alkotás maga – így engem a művek mögött lévő EMBER érdekel.

Az egyik pillanatban még a Föld egyik feléről jelentkezel, aztán a világ másik sarkáról tudósítasz. Ez a munkád vagy ez ma már egy életforma a számodra?

– *A térben és időben való utazás én magam vagyok. Egyszerűen nem tudok egy helyben maradni. Egy gyertyafényes vacsoránál is mindig azt kérdezem, hogy mi lesz még ezen kívül? Hiába, vibráló természetű, impulzív ember vagyok. Amikor utazom, nem csak fizikailag változtatok helyet, de utazik a lelkem is. Ez egy valóságosan átélt külső és belső utazás, a maga realitásával és spiritualitásával együtt. Hiszem, hogy az utazás nekem az e világi küldetésem, az a célom, hogy a bennem felhalmozott szeretetet elvigyem az emberekhez.*

Tamási Áron írja, hogy „Azért vagyunk a világon, hogy valahol otthon legyünk benne.” Te hol érzed magad a legjobban otthon?

– *Földrajzilag nem tudom sehová sem kötni. Az otthonom ott van, ahol én vagyok, de elengedhetetlen feltétel, hogy velem legyen életem párja, Feri is. Én csak vele és csak általa vagyok egész, nélküle magányosan bolyonganék az időtlen térben, és nem lennék más csak egy Csonka Kandász! Ha azt kérdezed, hogy hova térek HAZA, akkor egyértelmű a válasz: Budapestre és a szülővárosomba, Zalaegerszegre – hiszen „belsőle nőttek én, mint fatörzsből gyöngye ága”.*

A Világhálón követem az útjaidat, megnézem a videóüzeneteidet, így tudom, ezer apró dolog történik veled. Melyik számodra a legemlékezetesebb epizód?

– *Ez egy nagyon régi történet... Ott kezdem, hogy Moszkvában is jártam egyetemre. A diákság öt éve alatt egy bérelt lakásban laktam. Így aztán részleteiben is megismertem az orosz életet, ami nagyon szerethető, nagyon emberi. Amikor legutóbb Ferivel és Lola lányommal visszamentünk, szintén lakást béreltünk. Turisztikai programként pedig részt vettünk a 22 órától 5 óráig tartó „Bulgakov éjszakája” című kulturális utazáson. Az orosz szatíra legjelentősebb, általam nagyon kedvelt képviselőjének „Mester és Margarita” című regénye színhelyeit látogattuk meg. A második megálló az az épület volt, amelyikben megszálltunk, mert annak az 5. emeletén lakott Bulgakov és itt működött az a szerkesztőség, ahol dolgozott... Ugye, nincsenek véletlenek?*

Ha találkozunk, nem arról kérdezzük egymást, mit láttál, hanem hogy élted meg, mit rejt a lelked mélye... Egyértelmű, érzékeny vagy az emberi dolgokra! Mi az, ami leginkább megindít?

– *Minden! Minden, ami emberi, a szépség, az elesettség, a csoda, egy rejtelmes pillanat, egy nyíló virág, egy párra lelt pillangó, egy simogatásra vágyó ráncos arc, egy anyjához bújó gyermek... Valószínűleg én már így születtem, de csak a szüleim által váltam azzá, aki arra tette fel az életét, hogy lásson, emberekkel találkozzon, hírt adjon róluk, segítse őket, szeretetet vigyen boldogtalan hajlékokba, és hogy örüljön mások örömeinek. Nekem ezt mind-mind ők adták, az édesanyám és az édesapám feltétlen szeretete. Aztán ott van Feri, ott van a lányom és mi így öten vagyunk a legboldogabbak.*

Ha nem itt élnél, hol élnél a legszívesebben?

– *A világ közel 150 országába eljutottam és szinte mindenhova visszamennék. Mindenütt szívesen élnék egy picit..., illetve Marokkóban és a Zöld-foki-szigeteken biztosan nem. Hogy miért? Mindig azt szeretném, hogy szeressenek, ahol vagyok, és ezt minden pillanatban érezni is akarom, ám e két országban ezt nem éreztem, sőt, nem ezt éreztem.*

Lehettél volna hírszerkesztő, helyi tudósító egy tévénél, de nem, te egy száguldó riporternő vagy, lüktető energiával... Hogy gondoltad ki magadnak ezt a pályát?

– *Ó, ez már négyéves koromban eldőlt. Ne nevedd ki! Tényleg! A tévében ment „A kételtű ember” című szovjet kalandfilm, és nekem annyira tetszett, hogy ismét meg akartam nézni, de nem adták többet. Így édesanyám segítségével levelet írtam az általam akkor legjobban kedvelt tévésnek, Rózsa Gyuri bácsinak, és azt kértem, vetítsék le újra. Levetítették! De előtte kaptam egy levelet, amelyben megírtam, hogy nekem Horváth János riporter bácsi a kedvencem és én is az akarok lenni. Gyuri bácsi bátorított, hogy ne adjam fel az álmaimat... Így hát nem adtam fel. Sok idő telt el, már régóta a szakmában voltam, mire mindkettőnek volt alkalmam, de főleg bátorságom, elmondani a történetet és a hálámat mindezért... Horváth János egyszer megállított: „tetszik, amit csinál, mindegyik riportja megmarad az emberben, hiányozna, ha nem lennének ezek a filmek”. Na, az egykori példaképemnek például csak ekkor mertem elmondani.*

Mondtad, hogy nagyon szeretsz olvasni. Vegyük most elő Defoe regényét, a Robinson Crusoe-t... Te kit és mit vinnél magaddal egy lakatlan szigetre?

– *Jó, hogy említed az olvasást... Az egyetemi éveim alatt, lévén irodalomszakos, közel félmillió oldal kötelező olvasmányt kellett abszolválnom, azután is sokat olvastam, klasszikusokat és újkoriakat is, csupán a kortárs irodalom maradt ki... Pedig szeretem a svéd krimiket, a Donatello könyveket, most Ramos „A Farm” című sodró lendületű, szívszorító regényét olvasom. (Nekem az olvasás is utazás!) A hazaiak közül Ladányi verseit, Faludyt, a női pszichologizáló írókat, Müller Péter szeretetvilágról szóló könyveit imádom... Tudtad, hogy a zseniális polihisztor Müller Péter Sziámi (akivel dolgozhattam együtt, akitől sokat tanultam) az ő nevelt fia?! Visszatérve a kérdésedre... Gondolom, hogy hajótörötként csak keveset vihetek magammal! Ferit, a páromat, Lolilát, a lányomat, az édesanyámat és az édesapámat. Meg persze millió könyv is jönne velem. Hogy valamivel fent kellene tartani az életünket? Az lehet..., de az a Feri dolga.*